

Дім з міцним кістяком

КУПИТИ

Саманта Монтґомері повертається до рідного дому з надією на затишні вечори з мамою, келих вина і перегляди серіалів. Але будинок змінився: у ньому панує незрозумілий холод, стіни вкриті стерильним білим, а спогади ніби витіснені чужими речами. Щось не так – з оселею, з матір'ю... і з минулим, яке оживає під трояндовими кущами.

Дім з міцним кістяком – це поєднання готичної атмосфери, психологічної напруги та іронії, за яку так люблять Т.Кінґфішер Тут є надприродне зло, глибокі сімейні травми, похмура спадщина та гриф, який дивиться просто в душу. І все це подано через призму незвичної героїні – вченої-ентомологині, яка не боїться копати глибше.

Ідеально підійде для шанувальників Ширлі Джексон, Таріси Ґудвін, а також усіх, хто любить розумні, атмосферні та трохи лячні історії про будинки, які мають власну волю.

Моїй бабусі, яка, взагалі-то, була дуже класною

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

«Вінчестерський собор» — старий сорт англійських троянд-шрабів. Півтора метра заввишки, розростається на півтора метра вшир. Цвіте рясно. Квіти білі, великі, махрові, рихлої форми, бутони можуть бути рожевуватими. Ароматна. Квітне повторно.

Розділ 1

На поштовій скриньці біля бабусиноного дому сидів гриф.

Якщо вже говорити про прикмети, то очевиднішої не вигадасш. То був чорний американський гриф, а не катарта червоноголова, і це, мабуть, усе, що я можу вам про нього сказати. У мене вчений ступінь з біології, але по комахах, не по птахах. Я взагалі відрізняю грифів від інших падальників тільки тому, що принципи визначення їхніх видів у Північній Америці надзвичайно прості. У птаха чорна голова? Це чорний американський гриф. У птаха червона голова? Це катарта. Принципи безпомилвні, хіба що ви на південному заході, бо тоді треба додавати: воно завбільшки з невеличкий літак-вiniщувач? Тоді це каліфорнійський кондор. Та в Північній Кароліні їх дуже мало.

— Пухоїди в тебе, напевне, просто відпад, — сказала я птахові, відчиняючи дверцята машини. Той нахилив голову, ніби оцінював мої слова, мене та мій старенький «субару».

Я витягнула телефон і зробила кілька гламурних фоточок птаха. Спробувала завантажити одну в інтернет, але телефон повідомив, що заряду в ньому залишилось на одну десяту позначки, а GPS-сигнал відсутній.

Ну так. Принаймні це тут не змінилось.

Мама мешкала у провулку Грифів-бороданів, що робило появу в ньому грифа абсолютно нормальною, хоча, власне, грифи-бородані у Північній Кароліні теж не водяться. Це великі птахи-падальники, що мешкають в Африці та Євразії і харчуються кістками. Навіщо називати приватну дорогу на честь кісткоїдної птахи з іншого континенту?

Якось мені було нудно, і я таки докопалась до причини: забудовник нашого котеджного містечка мав пунктик на птахах. Його першим проектом став провулок Альбатросів, тоді вулиця Буревісника, тоді В'юрковий двір, і так за алфавітом, аж до вулиці Щиглика, на якій він і помер. Імовірно, виключно для того, щоб не шукати птаха на літеру Ю. (Є такі собі югина та юнко — з роду горобцеподібних, однак, визнаю, що ці пташки спадуть на думку не швидко.)

Провулок Грифів забудований типово для всього Півдня, хоча я не знаю, можливо, цей тип забудови вже й мігрував і поширився далі. Отож спершу ви їхатимете сільською дорогою посеред пасовиськ із коровами та дерев; між усім цим вам періодично траплятимуться малі підприємства, що торгують дровами, пропаном та ремонтують гідравліку. Тоді ви побачите битий життям трейлер і знак «приватна дорога». Повернете на неї, і ось перед вами раптово з'являється з десятків оточених акуратними газонами типових будинків, що стоять уздовж вулиці. Дорога ж або веде в глухий кут, або ж сполучається з іншою, ще більш сільською.

Битий життям трейлер — ледь не обов'язковий традиційний елемент. Володіє ним зазвичай похмурий виживальник, що відмовляється продавати землю. Інакше мешканцям району не буде на що пожалітися і вони стануть геть некерованими.

Моя бабуся — дивакувата, бісяча жінка — купила третій за рахунком будинок по правому боці вулиці й прожила тут кільканадцять років. Коли мені було десять, ми десь рік мешкали з нею, а тоді мамі таки вдалося зняти квартиру, і ми з'їхали. Коли мені було чотирнадцять, бабуся Мей померла, і ми переїхали назад. Тепер мені тридцять два — і ось я знову тут. Котеджне містечко мало точно такий вигляд, як і тоді, коли я звідси поїхала. Воно якраз досягнуло тієї стадії, коли правила утримання

господарств уже втратили силу, тож хтось поставив собі курник, хтось занедбав газон, і той заріс бур'янами — насправді таке я лише підтримую, на таких ділянках краще біорізноманіття і більше комах, — а в когось у дворі вже з'явилася стара вантажівка на чотирьох цеглинах, погано захована від чужих очей десь біля сараю. На цій стадії розвитку такі містечка можуть існувати десятиліттями, а тоді, зрештою, заляляються в дорослу форму й приваблять паразитів-забудовників.

Я глянула через вулицю, на будинок містера Пресслі. Він ще живий? Тоді йому вже під вісімдесят.

Ага, так і є. Фіранки на великому вікні були трохи розсунуті, а в щілині між ними я розгледіла бінокль. Містер Пресслі одноосібно являв собою сусідську варту, байдуже, хотіли цього сусіди чи ні. Він був переконаний, що сільська місцевість у Північній Кароліні — розсадник душогубства. Якщо я не зрушу з місця, він, певно, викличе копів.

«Прийміть орієнтування на товсту жінку з кучерявим волоссям, — пробурмотіла я собі під ніс. — То було зловмисне стояння, пане офіцере, я це бачив на власні очі! Ще й машину зі злочинним умислом припаркувала!» Те, що ти товста, зазвичай дає вкрай мало соціальних переваг, але, мушу визнати, хоча б ніхто не поспішає сплутати вас із домушницею, що залазить через вікно.

Отже, містер Пресслі й досі живий. Та і трейлер досі там, де й завжди. І зв'язок досі нестабільний. А двір під вікнами будинку моєї бабусі й досі у трояндах. (Мама прожила тут майже два десятиліття, а я й зараз думаю про цей будинок як про бабусин.) Єдине, що змінилось у провулку Грифів: майже всі груші «бредфорд» посохли, і їх замінили індійським бузком. І, вочевидь, грифами.

Один з них і далі сидів на дерев'яній перекладині за поштовою скринькою. Я й гадки не мала, як він налаштований, може, нервується, збирається кинутися на мене? У них же немає виразів обличчя, як у ссавців. А я ж і у ссавцях не дуже-то тямлю.

А тоді гупнули затягнуті сіткою двері, і я почула, як мама гукає:

— Саманто! Саманто, ти приїхала!

— Привіт, мам, — я не відривала очей від птаха. — Ти знаєш, що в

тебе завелись дворові грифи?

— Не зважай. Це тієї леді, що ото далі по вулиці, — сказала мама.

Я повернулась і витріщилась на неї.

— Як це?

— Ой, ну вони не те щоб їй належать. Там просто дерево, — вона махнула рукою в кінець вулиці. — Ой, та байдуже, я потім поясню. Не хвилюйся, вони сумирні...

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ